

Af hensyn til tingets værdighed skal jeg ikke som den sidste ordfører bruge ordet »løgn« om nogen argumentation, der er fremført her fra talerstolen, men jeg vil gerne sige, at regeringens formål med et lovforslag er selvfølgelig at få flertal for dette. Andet og mere ligger der ikke heri. Dette er et reelt lovforslag, som har været ganske nøje overvejet, endda igennem lang tid, og det har gennemgået en hel del processer, før det blev forelagt for folketinget. Chikane og forsøg på at genere andre er noget, der ligger os fjernt. Det, det drejer sig om fra vores side, er, at der skal være en vis rimelighed i alting, også i de regler, som skal gælde ved valg til Europa-Parlamentet.

Jeg agter ikke at svare de enkelte ordførere, men skal til gengæld gøre nogle bemærkninger om de ændringsforslag, som er stillet.

Allerede ved første behandling af regeringens forslag til lov om valg af danske repræsentanter til Europa-Parlamentet var det klart, at forslaget i det væsentlige var sikret vedtagelse af et solidt flertal. Nu kan vi ydermere konstatere, at der er et flertal, nemlig socialdemokratiet, venstre og konservative, som indstiller lovforslaget til vedtagelse uændret.

Når vi dertil føjer, at yderligere 4 partier, fremskridtspartiet, centrum-demokraterne, radikale og kristeligt folkeparti, som repræsenterer vel et halvt hundrede stemmer her i salen, også indstiller lovforslaget til vedtagelse, når deres ændringsforslag er forkastet, må vi altså konstatere, at lovforslaget, som det kommer til at foreligge formentlig efter afstemningen her, vil have et flertal på omkring 150 stemmer ud af de 179, som er i salen. Og så er der vel nogle nuancer her og dér.

To partier, socialistisk folkeparti og retsforbundet, indstiller lovforslaget til forkastelse, og kommunisternes standpunkt virker lidt uldent i betænkningen, men jeg må vel antage, at de tilligemed venstresocialisterne er at finde på modstandersiden. Det var i hvert fald det, der fremgik af deres bemærkninger herfra.

Der er stillet nogle ændringsforslag både af tilhængere og af modstandere af lovforslaget, og jeg skal tillade mig at gøre nogle enkelte bemærkninger om de ændringsforslag, der er stillet af tilhængerpartierne.

Fremskridtspartiets forslag om, at Grønland skal indlemmes – i citationstegn, om jeg så må sige – i den danske valgkreds, kan jeg uden videre afvise. Det samme gælder forslaget om, at højesteret skulle have overdraget beføjelserne til endeligt at træffe afgørelse om valgets gyldighed. Også forslaget fra fremskridtspartiet og retsforbundet om, at der ikke skulle opstilles særlige værdighedskrav i loven, må vi bestemt tage afstand fra, og det samme gælder bestemmelsen om, at det er folketinget, der afgør mandaternes gyldighed. Vi behøver bestemt ikke hverken højesteret eller andre domstole indblandet i noget sådant. Når det drejer sig om valg til Europa-Parlamentet, bør medlemmernes værdighed i hvert fald være lige så høj som dette folketings medlemmers.

Herudover drejer ændringsforslagene sig i det væsentlige om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at et parti kan få adgang til at opstille kandidater til valget. 6 partier har stillet forslag om, at en partidannelse, som har opnået repræsentation i Europa-Parlamentet, skal være fritaget for at samle underskrifter til næste valg, også selv om den ikke er repræsenteret i folketinget.

Som bekendt er det efter regeringens forslag således, at kun de partier, der er repræsenteret i folketinget, har adgang til uden videre at indlevere kandidatlistener. Regeringen må fastholde, at denne ordning er den mest hensigtsmæssige. Der er ikke nogen som helst garanti for, at en organisation er af en sådan fasthed, at det 5 år senere vil have nogen mening at lade den være opstillingsberettiget. Man kan meget vel forestille sig, at der allerede på anmeldelsestidspunktet kun vil være tale om en meget løs organisation, måske bestående af indbyrdes vidt forskellige fraktioner, så alene fordi der er så megen usikkerhed derom, er der ingen som helst grund til at give en særret for dem, der opstiller på den måde.

Endvidere har der været diskussion om antallet af underskrifter. 5 partier har foreslået kravet nedsat fra 2 pct. af samtlige gyldige stemmer ved sidste folketingsvalg til 1/175, dvs. fra 62.000 som af regeringen foreslået til ca. 17.000, og de radikale har fundet en blød mellemvare, nemlig 40.000. Naturligvis kan man ikke sige, at det ene tal er mere rigtigt end det andet, men jeg vil dog pege på, at de 2 pct. er det antal stemmer,